

Δελτίο τύπου του Φοιτητικού Συλλόγου Πολιτικού για τον θάνατο του Βασίλη Δημάκη

***Αναδημοσιεύουμε το δελτίο τύπου του Φοιτητικού Συλλόγου Πολιτικού για τον θάνατο του Βασίλη Δημάκη.**

Τον Βασίλη Δημάκη τον γνωρίσαμε το 2017 όταν πέρασε στο Πολιτικό μετά από Πανελλήνιες εξετάσεις στις φυλακές των Γρεβενών. Ο Βασίλης ήταν συμφοιτητής μας. Από τότε και μετά από συνεχόμενες αρνήσεις από τις αρμόδιες αρχές να παρακολουθεί τα μαθήματά του, μετά από κινητοποιήσεις του φοιτητικού συλλόγου Πολιτικού κι έπειτα από τρεις απεργίες πείνας και δίψας κατάφερε να πάρει τις εκπαιδευτικές άδειες που δικαιούνταν με βάση τον νόμο και να μπορεί να σπουδάζει στο Πολιτικό.

Τότε, στο πλευρό του Βασίλη Δημάκη στη διεκδίκηση του δικαιώματός του για πρόσβαση στο πανεπιστήμιο στάθηκαν ο φοιτητικός μας σύλλογος, πολιτικές οργανώσεις, κοινωνικοί φορείς, μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας και χιλιάδες άνθρωποι μέσα από αποφάσεις συλλόγων και συλλογές υπογραφών, όπως επίσης και εκατοντάδες συγκρατούμενοί του στις φυλακές Κορυδαλλού. Στις φυλακές του Κορυδαλλού παλεψε από κοινού με άλλους κρατούμενους για να βελτιωθούν οι συνθήκες διαβίωσης εντός τους, ειδικά την περίοδο του COVID, όπου κάθε δεσμός των κρατούμενων με τον έξω κόσμο έχει κοπεί, εκθέτοντας ένα αόρατο κομμάτι της κοινωνίας σε τεράστιο κίνδυνο.

Η Πολιτεία τον είχε εκδικηθεί πολλές φορές, με παράνομες μεταγωγές σε άλλες φυλακές. Απέναντι σε συνθήκες απομόνωσης, χωρίς πρόσβαση στα προσωπικά του αντικείμενα και με τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους να σκίζουν τα βιβλία του, ο Βασίλης Δημάκης κατέφυγε στο μόνο όπλο που έχει απέναντι στην εκδικητικότητα του σωφρονιστικού συστήματος: στην απεργία πείνας και δίψας. Πάλεψε για να σπουδάσει, αναδείκνυε τα συνεχή εμπόδια που βάζει το σωφρονιστικό σύστημα στους κρατούμενους φοιτητές και ήταν συνεχώς δίπλα σε κάθε κρατούμενο μαθητή/φοιτητή. Αυτό που ενοχλούσε στην περίπτωση του Βασίλη Δημάκη είναι πως η προσπάθειά του ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με την πρακτική διαμόρφωσης ενός διαφορετικού παρόντος μέσα στον χώρο στον οποίο ζούσε, στη φυλακή.

Με την απεργία για το δικαίωμα στην εκπαίδευση, τον ρόλο του στις διεκδικήσεις των κρατούμενων και την καθημερινή πρακτική του στις φυλακές Κορυδαλλού, ο Βασίλης Δημάκης δημιούργησε ένα διαφορετικό αφήγημα, έναν πραγματικό αντίλογο απέναντι σε όσα προτάσσουν οι φορείς της κυρίαρχης ιδεολογίας εντός των φυλακών και σχετικά με αυτές. Απέναντι σε αυτή την επίθεση από

κράτος και κυβέρνηση, ο Βασίλης απαντούσε: «Σας υπόσχομαι ότι δεν πρόκειται να με κάνετε ξανά αυτό που ήμουν. Αυτό που με τόσο εκπαιδευτικό μόχθο κατάφερα να είμαι, και εννοώ ένας άνθρωπος αλληλέγγυος προς κάθε συνάνθρωπο μου που βάλλεται». Στην κίνηση των «από πάνω» που κρατούσαν τον Βασίλη στην απομόνωση, η επιμονή του ίδιου και οι μαζικές διεκδικητικές κινήσεις των «από κάτω» τον έφεραν εκεί που άνηκε: στις αίθουσες και τους διαδρόμους του 7ου ορόφου της ΝΟΠΕ, μαζί με τους συμφοιτητές και τις συμφοιτήτριες του.

Ο Βασίλης Δημάκης είχε επιλέξει να μην αφήσει κανέναν να του πάρει πίσω αυτό που με τόσο μόχθο έγινε, «ένας άνθρωπος αλληλέγγυος προς κάθε συνάνθρωπο μου που βάλλεται». Στον αγώνα του Βασίλη συμπυκνώνονται όλοι οι αγώνες για ένα παρόν που δε θα υπάρχουν αόρατοι άνθρωποι και για ένα μέλλον το οποίο μπορεί να παέι αλλιώς, και θα το κάνουμε εμείς να παέι αλλιώς. Ο Βασίλης Δημάκης εξακολουθεί να ανήκει στο Πολιτικό, δίπλα στους συμφοιτητές και τις συμφοιτήτριες του.